

lagde dem en Pligt, til at bispise Skolebørn. Dette Lovforslag strandede imidlertid i Landstinget. Da jeg nu i Efteraaret overvejede, om der var noget for mig at gøre ved at tage Sagen op paa ny, maatte det staa for mig som tvivlsomt, hvilken Vej jeg skulde vælge, om jeg igen skulde forelægge det Forslag, der en Gang var vedtaget i Folketinget, eller jeg skulde forsøge en ny Vej. Paa ny at indbringe det af Folketinget vedtagne Forslag, vilde jo føre til samme Resultat som før: en ny Stranding i Landstinget. Derved vilde i Virkeligheden intet være naaet. Jeg valgte da at fremsætte et noget ændret Forslag, hvis Hovedbestemmelser vare at borttage Fattighjælpsmærket fra Skolebespisningen og at give Kommunerne noget større Frihed til at bevilge Penge til Skolebespisning. At borttage Fattighjælpsmærket fra Skolebespisningen har for mig ikke ganske ringe Betydning, idet jeg tror, at saa vil Sagen lettere ordnes ad frivillig Vej, den vil vinde større Sympati.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger for Tinget, er dets § 2 undergaaet et Par Ændringer i Landstinget. Jeg havde foreslaaet, at Skolebespisningen skulde kunne foretages paa den Maade, som i øvrigt Lovforslaget omhandler, i Vintermaanederne, hvorved jeg sigtede til Vinter-Skolehalvaaret saaledes, som Skoleloven har bestemt det. Dette har Landstinget ændret til „Maanederne December—Marts“. Skønt jeg ikke mener, det er en Ændring, som er en Forbedring, tror jeg dog heller ikke, det er en Ændring, som forandrer Lovforslaget i en saadan Grad, at der er Grund til at modsætte sig den, idet det jo er sikkert nok, at Vintermaanederne ere væsentligt December—Marts, og der navnlig i disse Maaneder er Trang til Bespisning af Skolebørn. Derfor have ogsaa tidligere Forslag, som have været fremsatte her i Tinget, dels fra socialdemokratisk Side, dels fra Venstres Side, ligesom ogsaa det Forslag, som blev vedtaget for 3 Aar siden, netop indeholdt disse Maaneder December—Marts. Jeg mener altsaa at kunne gaa ind paa denne Ændring.

En anden Ændring, som er indført, angaar Kommunernes Stilling. Dette omhandler et Omraade, der angaar mig mindre end min ærede Kollega Indenrigsministeren, hvorfor han ogsaa ved den Lejlighed tog Ordet i Landstinget. Jeg skal da ikke i Dag komme dybt ind paa dette Forhold, blot gøre et Par Bemærkninger derom. Det har hele Tiden været antaget, og denne

Antagelse er rigtig, at vor Lovgivning ikke hjemler Kommunerne, hverken Land- eller Købstadkommunerne, Ret til at bevilge Penge til Børns Bespisning, uden at en saadan Bespisning rammer Børnenes Forsørgere som Fattighjælp. Saaledes er Lovgivningen, derom er der ingen Tvivl. Nu rejser Spørgsmaalet sig: Naar Kommunerne ikke paa egen Haand kunne gøre det, kunne de da med Billigelse af højere Autoriteter gøre det? Kunne Landkommunerne med Amsraadets Samtykke bevilge Penge til Børns Bespisning, uden at saadan Bespisning rammer Børnenes Forsørgere som Fattighjælp og kunne Købstadkommunerne og Kjøbenhavn med Indenrigsministerens Samtykke bevilge Penge paa samme Vilkaar? Om dette Spørgsmaal, der ogsaa blev rejst for 3 Aar siden af Landstingets Udvalg, udtalte daværende Indenrigsminister Bramsen, at den Mulighed ikke syntes udelukket, at saadanne Penge kunde bevilges med Indenrigsministerens Samtykke. Det, der var foreslaaet, var at indsætte den Regel, at Landkommunerne skulde have Lov til at bevilge Penge til Skolebespisning til Foreninger, som foranstaltede Skolebespisning, uden at spørge Amsraadet derom, saa længe den bevilgede Sum ikke oversteg, hvad den private Forening selv ydede. Jeg havde ikke foreslaaet noget for Kjøbenhavns og Købstædernes Vedkommende i den Henseende, idet jeg mente, at der fik det blive ved det bestaaende, som var den Regel, at i et Par Kommuner og ogsaa i Kjøbenhavn var der bevilget Penge til Skolebespisning, som man maatte forudsætte med Indenrigsministerens stiltiende Samtykke. I Kjøbenhavn har man bevilget 10,000 Kr., dog saaledes, at man har bevilget dem paa Fattigvæsenets Budget som Refusion til Foreningen, fordi denne havde bispist Skolebørn, som Kommunen understøtter paa Fattigvæsenet, og saa snart det er Fattigvæsenhjælp har der ikke været Tvivl. I de sidste Aars Tid er Kjøbenhavns Kommune gaaet videre og paa et andet Punkt af Budgettet bevilget Penge til Skolebørns Bespisning, men ogsaa det maatte forudsættes at være sket med Indenrigsministerens stiltiende Samtykke. Nu har man i Landstinget ønsket at faa Reglen slaaet fast her ved Lov for Kjøbenhavns og Købstædernes Vedkommende, og det er det, der er sket. Det har jeg for mit Vedkommende ikke ment, der var Grund til at modsætte mig. Derfor tror jeg, at det er rigtigt, at Lovforslaget, som det nu foreligger, bliver ført igennem. Jeg